

COCLUSIONS DE LES IV JORNADES DE PRÀCTICA PSICOMOTRIU

IDEES I SENTIMENTS:

1er. Agrair i reconèixer l'esforç que ens ha fet possible estar aquí, al CEP, a na Marisa, a na Maria, a l'Associació que durant un any han estat treballant perquè això fos possible. Qualsevol que organitza una reunió sap lo embargat que és una reunió quan més unes Jornades.

2on. Fer constar la necessitat evident de sistematitzar tot el material teòric i pràctic que la gent del món de la psicomotricitat i de les escoles ha anat generant. Es valora moltíssim l'esforç i compromemar per publicar-ho en una WEB, inclòs en un disquet o CD que tothom pugui tenir. Però a més del material que s'ha exposat aquests dies hi ha molt material a les escoles o que les persones que fa anys hi treballen tenen o tenim a casa, no tan sol a Mallorca, també a Menorca, Eivissa i Catalunya i que sembla que ha arribat l'hora de fer un recull sistematitzat d'aquest material, tal vegada entre tots trobar la manera a través de l'Associació o a través de llicència d'estudis, que hi hagi algú que es dediqui a sistematitzar-lo i trobar la manera de fer-ho accessible a tothom. Un compromís per part de tots els qui tenim material de posar-lo a disposició de tot el col·lectiu.

3er. S'ha fet evident la necessitat de sistematitzar la formació. Fins ara a Balears hi ha hagut cursos que han nascut de la iniciativa i de l'esforç d'algunes persones

molt concretes que s'han implicat i compromès perquè això funcioni. Ens sembla que ha arribat l'hora de que aquesta formació estigui més estructurada, sigui sistematitzada i que ja hi haguí uns cicles que en cert automatisme es posin en marxa i que hi hagin inclosos dins el pla de formació de les administracions educatives, de les institucions. Això implica el reconeixement, la capacitat i l'esforç que es demana a les persones que ja teniu molta formació i que fa anys que ja esteu dins la Pràctica Psicomotriu com a alumnes, com a practicants dins l'escola; i en aquestes jornades s'ha vivenciat la capacitat per exercir com a ponents, com a formadors de nous companys. I que per una banda hi ha d'haver el reconeixement d'aquesta capacitat que el grup exerceix i per l'altra banda el compromís d'aquestes persones que ja teniu aquesta formació per posar-vos a disposició del grup. Vèncer les timideses que ja son excessives.

En aquest sentit de formació i sistematitzar i emprar la formació, es demana a l'Associació de psicomotricistes i a la resta de les entitats organitzadores, que facin arribar a l'UIB, i especialment als responsables de la formació dels professors especialistes en educació física, educació especial i psicopedagogia que incorporin en els seus plans de formació bàsics la formació en psicomotricitat. I es demana també que s'adrecin a l'escola privada de formació de magisteri Madre Alberta perquè inclogui i reforci el seu pla de formació en psicomotricitat.

Dins aquesta línia de formació i de sistematitzar suposa que s'ofereixi, a través de l'Associació un conveni,

un concert perquè l'Associació pugui oferir de forma institucional assessorament a les escoles que ja estan fent plans de psicomotricitat. Igual que la Conselleria no té prou recursos o no els té organitzats per poder fer aquest assessorament a les escoles públiques i privades que tenen aquest tipus de necessitats, que tenen infants invidents, psicòtics, etc. També que les escoles que tenen en marxa activitats de psicomotricitat, sigui psicomotricitat educativa o d'ajuda, puguin comptar amb l'assessorament d'especialistes. Que aquests que no els té encara l'administració a través de l'Associació hi pugui arribar.

Es reforça la necessitat, i la validesa, de la formació en grups estables permanents, en forma de Seminaris, de Seminaris Permanents de participació, tan a nivell de psicomotricitat educativa com d'ajuda.

Un altre punt, en aquest sentit de la formació, es suposa com a conclusió de les Jornades, que es demani a l'Administració i les diferents administracions, que incorpori el reconeixement dins els centres de la figura del psicomotricista.

Un altre conclusió que es proposa, tots els aquí presents i companys que no hi son però que d'alguna manera hi participen en la manera de pensar i de sentir, es que ens hem de comprometre, hem d'aprendre a funcionar no des del pla de la psicomotricitat sinó també autoritzant i participant en mecanismes institucionals com a projectes de centre i incloure la psicomotricitat

en el projecte. Presentar projectes als ajuntaments. Es a dir, utilitzar les eines que té la ciutadania per participar. Fer un salt més enllà de la proposta de la gestió de projectes.

Es valora, en moltíssim, la dinàmica, la capacitat que s'ha vivenciat en aquestes jornades de les diferents ponències i comunicacions. Em sembla que tots ens reconeixem com gent que està implicada, com gent que està fent una bona pràctica i ens reconeixem com gent capaços d'aportar riquesa al col·lectiu.

Agrair i reconèixer la posició que han fet fins ara els CPR, l'UIB en acollir, proposar i promocionar aquest tipus de pràctiques educatives.

I com a últim o primer, és la crida a que la Pràctica Psicomotriu, tots els plans que hem evidenciat, totes les necessitats que hem evidenciat no deixen de ser una petita part d'un gran problema. El problema de les desigualtats en el món. Que és veritat que hem d'avançar cap el reconeixement del cos, tots hem d'avançar cap a la qualitat educativa però sempre tenim com a taló de fons, com a objectiu la igualtat dels sers en els recursos per la supervivència. Jo si me permeteu, proposo dos paràgrafs del discurs de Lula en l'entrega dels Premis Príncep d'Astúries. Un primer paràgraf on descriu el problema i diu: *" La mitad de la población tiene menos de dos solares al día para sobrevivir, mientras que el 14% de la población más rica detenta el 75% de toda la riqueza material"*... va descrivint el problema i al final diu: *"La*

riqueza la forjan las manos humanas, las razones humanas, las emociones humanas. Por qué entonces, no puede estar igualmente al servicio la dignidad humana? Si hombres y mujeres estamos condenados a inventar diariamente nuestro destino ha llegado la hora de reinventarlo por la SOLIDARIDAD". Llavors dèiem que ens hem de comprometre, obrir a treballar amb aquests sectors que en aquests moments estan en més dificultats com són els immigrants, els sectors més desfavorits.